

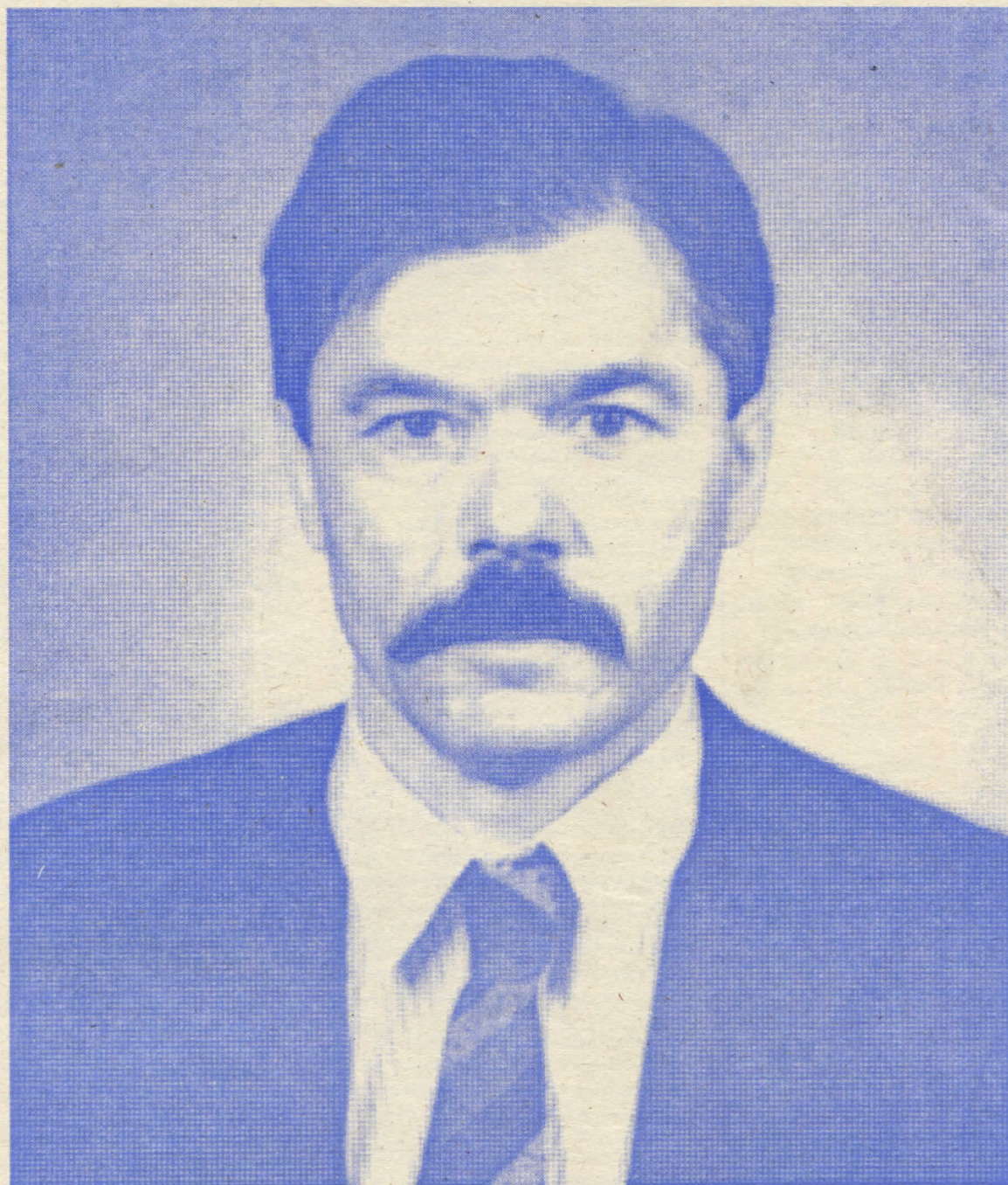
ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АВГУСТА 1997.
БРОЈ 405 ГОДИНА VIII

Ванредно издање

ЧОВЈЕК ЗА КОГА ЋЕМО ГЛАСАТИ
Др РАДЕ КАЛАМАНДА

Оснивач и издавач:
Српска радикална странка
Републике Српске

Председник
редакцијског колегијума:
Др. Никола Поплашен

Главни и одговорни
уредник:

Миодраг Ракић

Замјеник главног и одговорног
уредника:
Огњен Тадић

Уредник ДЕСК-а:
Радован Јовић

Техничко уређење листа:
Дане Бранковић (технички уредник)
Огњен Тадић (ликовно рјешење)

Издавачки савјет:
Станко Бобић,
Дане Бранковић,
Драган Јовановић,
Милорад Мирчић,
Томислав Николић,
Алекса Перановић,
Мирослав Радовановић,
Мирко Спаић
и Мирјана Шаиновић.

Штампа:
"Графичар" Добој

Маркетинг:
адреса: Светозара Марковића Ц
телефон/телефакс: 078/38-886
жиро рачун: 30-500-670-4-58
(за Велику Србију)

"Велика Србија" је рјешењем
Министарства за информације у
Влади Републике Српске
број 01-489/96 од 18.12.1996. године
уписана у
Регистар јавних гласила под
бројем 28.

Овај број је припремио ОО СРС
Теслић, а уредио га је
Душан Кузмановић.

ОВОМ ПРИЛИКОМ

"КОЈЕМУ СЕ ПРИКЛОНИТИ ЦАРСТВУ?"

Уставна криза која ових дана из темеља потреса Републику Српску код обичних људи буди оправдано страховање за будућност Српске. Већини заправо и није много тога јасно, а веома су ријетки они који се опредељују персонално то јест да ли су за "Биљану" или за "Пале". Неоспорно је да су грађани са симпатијама подржали иницијативу председнице Плавшић да се мафијашким клановима у државном врху коначно стане на пут и да се коначно у Српској почну поштовати закон и легални органи власти. Међутим оно што се касније дешавало (терористички напад СФОР-а на Симу Дрљачу те његово убиство, киднаповане Др. Ковачевића, насилно заузимање Центра јавне и државне безбједности у Бања Луци уз помоћ јединица СФОР-а и др) код обичног чвјека још више су појачали дилеме и сумње у добре намјере.

Сигурно је да грађани Српске желе цјеловиту Републику Српску од Новог Града до Требиња (ако Бог да у блиској будућности и уједињену са Србијом и Црном Гором), без било каквих кантона и регионалне подјеле. Желе да Српска има што већи степен самосталности и што више државних атрибута у односу на дејтонску Босну и Херцеговину. Да у Српској влада ред и мир, законитост и да се уставна криза превазиђе чим прије у оквирима институција система. У том правцу, иницијатива Клуба посланика Српске радикалне странке о расписивању и председничких и парламентарних избора наишла је на подршку великог броја грађана као једини демократски начин разрешења уставне кризе.

Пусти Радована држ'е власиш

И као што добронамјерни грађани воде бригу за опстанак Републике Српске тако теслићки СДС функционери бригу брину "којему се приклонити царству". Наиме сва теслићка СДС врхушка, док је то било профитабилно декларисала се као "већи Паланци од паљана" и када им је год била угрожена власт у Теслићу тражили су и добијали свесрдну помоћ са Пала и може се слободно рећи да их је на власти и одржавало паљанско руководство. Ко год је угрожавао личну деспотску власт Кнежевић Саве, Ристић Теше, Касаповић Алексе и других морао је хитно бити смијењен и уклоњен са сцене и одмах је тражена помоћ од Караџића, Краишника, Кличковића који су без икакве претходне провере не поштујући било какве законске одредбе и процедуре "непослушне" ук-

лањали са "мјеста на којем су сметали". Због такве политике, то јест због безрезервне подршке локалним теслићким директорима, руководство са Пала изгубило је углед и повјерење грађана Теслића.

Наравно локални диктатори своје битисање на власти добро су искористили те су се многи од њих подобро обогатили. На кључна мјеста довели су своје људе, завели тоталну диктатуру, не поштујући ни закон ни Бога. Да то тако остане вјечно, највише би вољели. Али, не лези враже, власт постаде несигурна. Директно сврставање на паљанску страну у случају јачања и побједе Биљане Плавшић може их коштати функције и свих оних силних привилегија за које су се тако свесрдно борили. Шта радити у таквој ситуацији?

Отац Саво моли за милосћ

Први је лед пробио теслићки деспот Кнежевић Саво мудро дискутујући на засиједању Народне Скупштине Републике Српске и не сврставајући се ни на једну страну. Видјевши да утицај Биљане Плавшић расте отишао је још и даље па је у неколико наврата остварио контакт са госпођом Плавшић нудећи јој прелазак у њен табор. На недавној сједници Општинског одбора Српске демократске странке у Теслићу Кнежевић Саво отворено је подржао Биљану Плавшић у чему му се придружио Милован Мркоњић и још неколико чланова одбора.

Оцијенио "поп Саво" да је вријеме да мијења дрес, јер је њему битно да остане на власти а у којој екипи игра то и није толико битно. Опет би "отац Саво" да му неко са стране, са високе функције помаже у очувању власти, раније Радован Караџић, сада би ту функцију требала преузети Биљана Плавшић. Сада би Биљана Плавшић требала дисциплиновати оне који не слушају "оца Саву". Е овај пут неће моћи.

Предстојећи парламентарни и председнички избори показале да српски народ има довољно памети и мудрости да очува Републику Српску, и да за своје вође изабере мудре поштене и одважне који ће штитити интересе свог народа, а да ће којекакви локални диктатори као што је "отац Саво", или они које на власти у државном врху одржава страна војна сила, или они који у државном врху организују мафијашке кланове који се баве свим и свачим, бити само прошлост и један ружан сан.

Не поновио се!

СРПСКИ РАДИКАЛИ И УСТАВНА КРИЗА

ИЗБОРИ - ИЗЛАЗ ИЗ ХАОСА

ПЕРСОНАЛНЕ СУКОБЕ У ДРЖАВНОМ РУКОВОДСТВУ И УСТАВНУ КРИЗУ КОЈА ЈЕ ИЗ ЊИХ ПРОИЗАШЛА, МОГУЋЕ ЈЕ РАЗРИЈЕШИТИ САМО ВАНРЕДНИМ ПАРЛАМЕНТАРНИМ И ПРЕДСЈЕДНИЧКИМ ИЗБОРИМА - КАЖЕ СЕ У ПИСМУ НИКОЛЕ ПОПЛАШЕНА ПРЕДСЈЕДНИКА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ, УПУЋЕНОМ ПРЕДСЈЕДНИКУ РЕПУБЛИЧКОГ ПАРЛАМЕНТА ДРАГАНУ КАЛИНИЋУ, КОЈЕ "ВЕЛИКА СРБИЈА" ОБЈАВЉУЈЕ У ЦЈЕЛОСТИ.

Др Никола Поплашен

Поштовани господине председниче!

У име Клуба посланика Српске радикалне странке Републике Српске предлажем Вам да закажете седницу Народне скупштине Републике Српске на којој би се у оквиру једне тачке дневног реда разматрала актуелна политичка ситуација и могућност расписивања ванредних парламентарних и председничких избора у Републици Српској.

Постоји више озбиљних разлога који су нас определили за овакву иницијативу.

Пре свега није разрешен сукоб између председника Републике Српске и осталих представника државе и државних органа. После коначне одлуке Уставног суда та одлука није наишла на неподељену подршку. Другим речима уочљива је подела лојалности тако да се људи често понашају арбитрарно тј. независно од правног значења сами одлучују који

пропис и који државни орган ће поштовати, а који неће.

Провером легитимитета Народне скупштине и председника Републике Српске кроз изборе определили би смо се за крајње демократски поступак поштовања и афирмисања политичке воље народа Републике Српске. Овде није реч о оспоравању легитимитета посланицима Народне скупштине и председника Републике Српске, него о превазилажењу уставне и политичке кризе на начин који није редак у свету у сличним ситуацијама.

Свесни смо да председник Републике Српске, правно гледајући, није обавезан да свој легитимитет проверава референдумом или поновним учешћем у изборима. Али провера легитимитета председника Републике Српске био би политички целисходан и морално достојанствен чин.

Поред овога, Влада Републике Српске није извршила много тога што је била дужна, а

што је преузела као своју обавезу када јој је Народна скупштина дала поверење. То се односи на умртвљену привреду, безнађе и сиромаштво које је захватило поједине слојеве становништва, на криминал и нелегалну трговину који су по свим приликама делом захватили и државне одргане Републике Српске и томе слично. Све ово допринело је да се створи основа за такво понашање дела међународне заједнице, снага СФОР-а и ИПТФ-а, као да смо под пуном окупацијом непријатељских снага. Уверени смо да Дејтонски споразум има и светлију страну и да се може зауставити разарање и нестанак Републике Српске.

Уколико кризу превазиђемо без страних авина, тенкова и сумњивих увозних идеја, показаћемо се као политички зрео народ који је у своју политичку и државну организацију уградио владавину права, који поштује правну процедуру и моралне вредности на које смо тако поносни. Тако би смо, извесно, дошли до много већег респекта међународне заједнице иако је њихову наклоност и приврженост илузорно очекивати. И најважније, на свој начин би сачували целовитост Републике Српске, морално и политичко достојанство српског народа и нашу слободу, без штете за народе који живе са нама и око нас.

С поштовањем,

ГРМОВИ СУ ПУНИ КОМУНИСТА

НЕКАД СУ КОМУНИСТИ ПРЕПАДАЛИ НАРОД ДА НАС СА СВИХ СТРАНА ВРЕБАЈУ УСТАШКИ И ЧЕТНИЧКИ ЕЛЕМЕНТИ ПА ЈЕ ОБИЧАН ЧОВЈЕК СТИЦАО ДОЈАМ ДА У СВАКОМ ГРМУ ЧУЧИ ПОНЕКИ НЕПРИЈАТЕЉСКИ ЕЛЕМЕНТ.

И ДАНАС ЈЕ СКОРО СВЕ ИСТО, САМО ШТО У ГРМЉУ САДА ЧУЧЕ КОМУНИСТИ.

Кад се запетљаш у властитим глупостима и кад не знаш ријешити ни један проблем, онда је најлакше измислити неког издајника који је упропастио цијелу акцију. Ништа друго се не би могло рећи за владајући СДС у Теслићу. Сви који нису са њима или око њих, за њих су то комунисти, односно издајници. Па чак се без имало стида и обзира то усуде рећи и за радикале у Теслићу.

Радикалима не пада на памет да се бране од ове клевете јер стварно би било смијешно неком објашњавати да радикали нису комунисти и да нису непријатељи српског народа.

У Републици Српској је остао тек неки милион Срба и пуно је и два Србина кад би били непријатељи своје отаџбине, а да се не

помиње кад би их било онолико колико СДС може налијепити тих етикете. За разлику од СДС, представници радикала у свакој прилици истичу да су непријатељи Републике Српске они који су пуцали на њу с оне стране и они који су је опљачкали са ове стране.

То што неко има своје посебне политичке ставове, па макар они били и превазиђени и депласирани, радикали не сматрају да се ту аутоматски ради о непријатељима отаџбине. Ако би Република Српска имала доиста толико непријатеља, не би јој вриједило ни име помињати а камо ли за њу се борити.

Такав начин политичког говора веома је дрзак и погубан и више доприноси растурању него грађењу српске државе. Ако је у свему томе нешто комунистичко,

онда је то став СДС, да без њих нема Републике Српске. У свакој прилици они истичу: ако одемо ми оде и Држава. Исто тако су и комунисти некад стварали панику. Као, ако они изгубе власт онда нема државе, нема комунизма, нема будућности, нема прошлости. Ничега више нема. Ни Сунце више неће сјати. И кад ја који сам горе не будем више то што јесам, ви немате више за што живјети и најбоље да се убијете.

Такав принцип у политици је погубан и за државу и за народ. Јер непобитна је чињеница да народи који знају живјети са више политичких партија успјешно долазе до јединствене државе, а тамо гдје се инсистира на јединственој партији то резултира распадом једног те истог народа на више држава.

" Вијести из Кабинета "

ЗАДОВОЉАНИ И ГОСПОДАР И СЛУГА

Мало, мало па тај несретни радио Теслић емитујући извјештаје са сједница Извршног одбора Скупштине општине Теслић, то нагласи као вијести из "кабинета Теслићке владе".

И ником ништа. Нико не реагује. Задовољан и владар и слуга. Не би то било толико ни вриједно пажње да не одражава симболику једне свеопште биједи, лакрдије и неписмености која попут корова осваја овај унесрећени народ.

Сасвим је јасно да општина Теслић нема никакву владу јер

општина није Република, односно Држава (било би добро да Република има Владу).

Општина има само Извршни одбор као извршни орган Скупштине и нема никаквог кабинета већ једну сасвим обичну канцеларију. И иначе, тај Радио-Теслић би морао знати да кабинет има само председник Републике и евидентуално још нека од највиших државних институција, али под тим се не мисли на неку просторију или кабину већ на тим службеника који стоји на располагању носиоцу државне функције.

У том помпезном гађању са терминима они често помињу и градоначелника Теслића и његов кабинет. И ту ће теслићани остати разочарани јер Теслић нема никаквог градоначелника, нити кабинета.

Има само председника Општине, који је председник како за Теслић, тако и за свако друго насеље на подручју Општине.

И кад они тако неистинито адресирају мјесто са којег извјештавају, како се тек онда може вјеровати у остатак приче.

ТЕСЛИЋ: БУЏЕТСКА ПОТРОШЊА "ПОД ЛУПОМ"

ПРАВО ЛИЦЕ БЕСПАРИЦЕ

РАЧУНАЈУЋИ ПРЕМА СРЕДСТВИМА ПРЕДВИЂЕНИМ У ОВОГОДИШЊЕМ БУЏЕТУ СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ТЕСЛИЋ, ТЕК ЗА СЕДАМНАЕСТ ГОДИНА СВИ ПОГИНУЛИ БОРЦИ СА ОВОГ ПОДРУЧЈА ДОБИЈЕ НАДГРОБНЕ СПОМЕНИКЕ. ЗА УТЈЕХУ ЊИХОВИМ ПОРОДИЦАМА И САБОРЦИМА, И ОПШТИНСКИМ "РЕПРЕЗЕНТАТИВЦИМА" У ОВОЈ ГОДИНИ СЛИЈЕДИ (ДА ЛИ?) "ДИЈЕТА".

Скупштина Републике Српске на свом недавном (деветом) засједању, разматрала је и усвојила, између осталог, и Закон о штрајку, у коме је јасно наведено када, под којим условима и које категорије запослених имају право на штрајк. Међу онима којима је то право "ускраћено" или бар редуковано, не налазе се запослени у државној администрацији. Неки злобници веле да је законодавац оставио државној бирократији и чиновницима слободу да штрајкују, само зато што ова структура запослених нема практичне могућности да обустави рад, јер, наводно, када би то и учинили, "странке" с ову страну шалтера не би то ни примијетиле, јер су већ огуллале на чиновнички нерад.

Шалу на страну, али општински чиновници у Теслићу озбиљно су схватили своје законско право и најавили намјеру да га врло брзо почну и практично користити. Наиме, незадовољни својим матријалним статусом, "општинари" су недавно одржали свој синдикални састанак и послодавцу (потпредсједнику Извршног одбора, пошто ни предсједник Скупштине општине, ни први човјек општинске "владе" нису присуствовали скупу) уручили "ултиматум" у коме су прецизно одредили рокове до којих траже да им се исплате зараде за новембар и децембар прошле, те мај и јун ове године, као и "регрес" за годишњи одмор (зар се то још негдје исплаћује?).

У противном, најавили су обуставу рада.

Да ли ће до штрајка "општинара" доћи и хоће ли он (у случају да до њега дође) бити исто онако "плодоносан" као недавни штрајкови просвјетних радника, остаје да се види, али то и није основна тема овог написа. Јер, не занима нас толико да ли ће умјесто оних уобичајених порука: "ПАУЗА", "ДОБИТЕ СУТРА", и других сличних "графита", на канцеларијама и шалтерима у општини, данас или сутра осванути натписи "ШТРАЈК", већ нам је првенствени циљ одговор на питање -

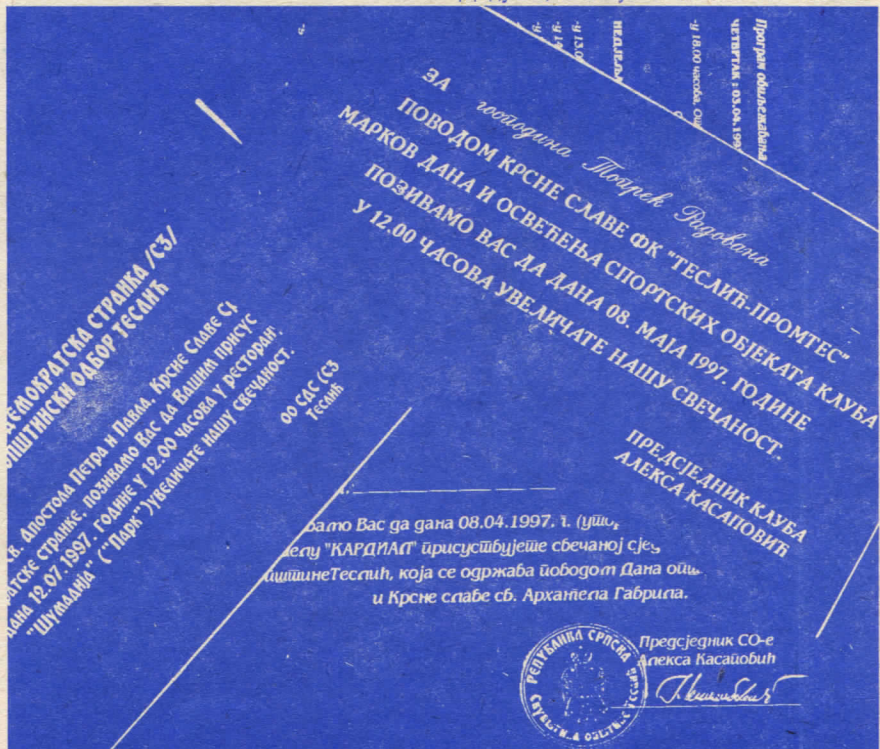
откуд толика беспарица у општини, која руши чак и оне у народу укоријене илузије и схватање (наравно, и завист), да "општинари" живе "к'о бубрег у лоју".

ПОХАРАНЕ РИЗНИЦЕ

Пошто се комплетна општинска администрација (и не само она) финансира буџетским средствима, у трагању за одговором на наведено питање, пут нас је, логично, одвео у општинске "ризнице". Другим ријечима, покушали смо бар мало да "завиримо" у општинску касу, али искључиво из радозналости, а не лоповских побуда, јер многи веле да се отуда више и нема шта украсти.

што нас државна средства информисања свакодневно бомбардују вијестима о постепеном и све интензивнијем оживљавању привреде и у комунистичком маниру, стално најављује "нове радне побједе".

С друге стране, тешко је безрезервно прихватити и аргументе о тоталној беспарици, јер свједоци смо да се у општини (и око ње) стално нешто слави. Попримило је то такве размјере да су се у доброј мјери измијениле неке традиционалне навике овог краја. Наиме, раније су о славама и вјерским празницима из Теслића према околним селима хрлиле колоне аутомобила и крцати аутобуси, а сада су поворке "славара" попримиле обрнут смјер. Додуше, мало је на славама и слављи-

Позивнице - најчешћи облик комуницирања власти с "народом"

Наравно, претходно смо оставили све илузије, односно максимално уважили чињеницу да овдашња привредна предузећа раде са минималним капацитетима, без обзира на то

ма оних за које обично кажемо да су народ, али је зато за трпезама пуно оних којима умјесто дојучерашње црвене књице са ликом "највећег сина

(наставка на следећој страни)

наших народа и народности", сада из чепа вири православни календар, као приручник и најпоузданији путоказ за обилату, а бесплатну трпезу. (Бесплатну, наравно, само за дегустаторе и гурмане, али не и за народ).

Но, да читаоци не помисле да се буџетска средства троше само на елавље и теревенке, оставимо по страни славске свијеће и кандила и њихов пламен нека нам послужи овај пут само да бисмо бар донекле "освијетлили" садржај општинске касе.

"РЕПРЕЗЕНТАТИВЦИ НА ДИЈЕТИ"

Судећи по томе како се и колико троше буџетска средства, наши "општинари", чини се да су, упркос сталним заклињањима у православље и српску традицију, заборавили да је и постојало од њених обиљежја.

Додуше, чини се да свијест о томе полако сазријева, јер ако су у прошлој години "општински оци" понекад можда и успјели да нешто презалогате и да то залију са понеком, "чашницом", ове године одборници Скупштине општине прописали су им тоалну "дијету". Наиме, у приједлогу буџета за 1997. годину, усвојеном крајем марта, за репрезентацију је предвиђено "тек" сто хиљада динара. Додали се томе још половина наведеног износа, предвиђена за којекавке прославе државних празника и протоколне посјете, није тешко, израчунати да ће општински челници и њихови гости (е баш смо гостољубиви) ове године појести и попиту "само" 150 хиљада динара. Ријеч "само" можда и не треба стављати под наводнике, јер сума је заиста мизерна у поређењу са прошлогодишњом, када је за исте намјене потрошено читавих 330 хиљада динара, или (да мало умањимо цифру) око сто хиљада њемачких марака. (Добар апетит!? Машала и пријатно!).

Због оних који воле статистику, треба рећи да је то у просјеку готово хиљаду динара сваког дана. Наравно, у ову суму није урачунат топли оброк за послених радника у општинским органима, већ само функционерски "залогачић" (чудо је да се не удавише овако крупним залогачем), дакле оно на што имају право само изабрани ("репрезентативци").

Пошто су у приједлогу буџета за ову годину, како већ рекосмо, предвиђени нешто празнији овали и чаше, народ оправдано страхује да нас гости не пођу заобилазити у широком луку. Поред тога, неки се питају - кад нам је овако јадно функционисала "сита"

власт, шта ће бити ако огладни.

РЕБАЛАНС КАО НУЖНОСТ

Из тих разлога одборници у Скупштини општине мораће убрзо извршити ребаланс буџета, јер, с обзиром на то колико се савијало само у посљедњих мјесец дана, вјерујемо да је тих 150 хиљада динара давно завршило у незаситим грлима.

С друге стране, у општини већ мјесец дана нису купили ни једно ауто (а предсједник Извршног одбора Скупштине општине Тешо Ристић је у међувремену положио возачки испит), што је не мало изненађење.

Са 130 хиљада динара, или 40 хиљада њемачких марака, колико је предвиђено у буџету за набавку основних средстава (читај: аутомобила) ни изблиза се неће моћи обновити позамашни возни парк. Догоди ли се (не дај Боже) још уз то да београдски крадљивци аутомобила нису отишли на годишњи одмор, па нам "ћапе" још које ауто, могло би се лако десити да крај године дочекамо са погубном статистиком: да у општини имају више запослених него аутомобила.

(Иначе, кад је ријеч о тим београдским крадљивцима аутомобила, човјек просто не зна како да их назове: лоповима или безбожницима, јер не поштују ни духовну ни свјетовну власт. Хајде што су украли ауто народном посланику (лопови, па још уз то "црвени" не држе много до те функције), али како ће свештенику, безбожници.

НЕМА ПАРА ЗА РАДИКАЛЕ

Ребаланс је потребан и због тога што долазе избори па ће Српској демократској странци требати много више пара од оних 180 хиљада динара колико је у буџету предвиђено за финансирање политичких партија. Ово "политичких партија" очигледно је грешком написано у множини, пошто се ту ради само о једној партији, јер кад су тешки радикали, само провјере

ради, упутили допис Извршном одбору СО-е са захтјевом да им се из буџета додијели припадајући дио средстава, добили су одговор да средстава нема. А како би и било кад сва средства одлазе на рачун СДС-а.

Уколико би се догодило да Српска радикална странка (СЗ) не добије знатно више средстава из буџета, могле би услједити нежељене посљедице, да овај пут не успије преварити народ и да не добије локалне изборе, па ето "катастрофе". У том случају на власт би дошли поштенији и способнији, па куд би онда поједини еле-ктричари и мађионичари који су већ навикли да народ држе у мраку и под хипнозом.

Такође, потребно је још пара и овдашњем радију који се све слабије чује "тамо далеко", па онда и галерији портрета локалних моћника, званој Телевизија Теслић. (Неко ми рече, а не могу вјеровати, да Тешо већ два дана није био на екрану).

А СВИЈЕТЛИ ГРОБОВИ?

Наравно, лако је рећи - треба пара, али је проблем гдје их пронаћи. Прввреду у државној својини издише у беспарици, а приватни бизнисмени нерадо "дријеше кесу" пред порезницима. Осиромашили подобро и наши "гастарбајтери", а ако је још нешто од њихових девизних залиха и "преживјело" рат, то се више не слива у општинску касу, већ и девизе иду на Пале. па је једини излаз у другачијој прерасподјели буџетских средстава.

Ако до ње дође (а хоће, сигурно) "кратких рукава" остаће највјероватније они који су већ одавно голоруки. (Умало ми се не омаче једна друга ријеч која такође асоцира на голотињу.) Зна се, ланац ће се прекинути на најслабијој алки, а то су они који су и до сада највише морали стезати опасаче, јер су их у рату једини и носили. Читаоци већ погађају, ријеч је о демобилисаним борцима и, наравно, избјеглицима.

Како се власт понаша према овој социјално најугроженијој категорији, најбоље показује позиција бораца у расподјели буџетских средстава. Наиме, за набавку огрева породицама погинулих бораца и ратним војним инвалидима, у прошлој години у буџету је обезбијеђено око 370 хиљада динара. Ове године за исту намјену предвиђено је тек 220 хиљада, што је недовољно само за обезбјеђење огревом породица погинулих бораца. Шта ће бити са инвалидима, то још нико не може рећи. У сваком случају савјетујемо им да не дозволе да их заварају ове

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОПШТИНА ТЕСЛИЋ
Извршни одбор Општине Теслић
Број: 01-00-001/97
Теслић, 30. јуна 1997. године

Извршни одбор Српске радикалне странке, на сједници одржаној 21. маја 1997. године, је распустио извршни Српски радикалностраначки - Општински одбор Теслић, на којег се скупске и доносило

ЗАКЉУЧАК

Извршни одбор Српске радикалне странке, на сједници одржаној 21. маја 1997. године, је распустио извршни Српски радикалностраначки - Општински одбор Теслић, на којег се скупске и доносило

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
Општински одбор Теслић,
1. Деојске скупштине 10-е,
3. Армање.

ИЗВРШНИ ОДБОР
СРПСКЕ РАДИКАЛНОСТРАНАКЕ
Теслић

Буџетске касе затворене за Радикале

љетне врућине, јер зима ће сигурно доћи и ваља се на вријеме побринути о огреву.

Оно што још више боли, то је да власт "штедиш тамо гдје Срби никада нису били штедљиви. Наиме, познато је да су сахране и даће одувијек празиле породичне буџете и код имућнијих Срба. Отуда је и необјашњиво да је у буџету за подизање споменика погинулим борцима у овој години планирано тек 150 хиљада динара. (Ако се вратимо на почетак текста, видјећемо да је тај износ идентичан оном предвиђеном за репрезентацију.)

С обзиром на тренутне цијене споменика и број погинулих српских бораца којима још увијек није подигнут надгробни споменик, чак и под пртпоставком да се предвиђена средства оставе у потпуном износу и да наредних година за ове намјене буде издвојена идентична сума пара, требало би да прође пуних седамнаест година док буде подигнут споменик и посљедњем погинулом српском борцу са подручја општине.

На жалост, и такво срамно планирање, показало се нереалним, јер, прошло је, ево, више од пола године, а из буџетских средстава није још подигнут ни један једини споменик.

ЈЕДНА ПРОТЕЗА ГОДИШЊЕ

О испражњености касе из које се финансирају потребе из области инвалидско-борачке заштите, боље речено, о "бризи" власти за борце, најбоље говори податак да је у прошлој години за ортопедска помагала за инвалиде издвојено "чак" три хиљаде динара (толико отприлике кошта једна обичнија ножна протеза), што је за читавих 110 пута мање од износа средстава потрошених за којеква славља и гошћавања.

Ништа мања слика није суморна ни код финансирања здравствене заштите ове и свих осталих категорија становништва, а што је још горе, за финансирање здравствене заштите предвиђено је знатно мање средстава него лани.

Отуда, умејето закључка, остаје нам само да се запитамо: Не понавља ли се то трагична историја и судбина српских ратника из ранијих ратова и неће ли и ова генерација бораца, под оваквом влашћу, бити осуђена да проси, као што су то двадесетих година овог вијека морали да чине по Београду њихови претходници, они славни див-јунаци са Цера, Колубаре и Кајмакчалана?

С В Е Т К О В И Н Е

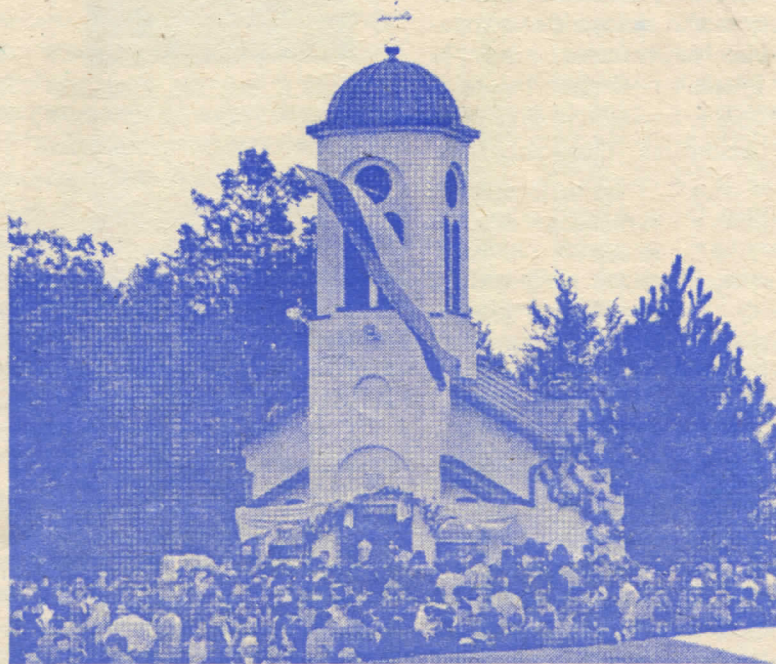
ОСВЕЋЕНА ЦРКВА У ВЛАЈИЋИМА

У недељу, 3. августа ове године, Њихова преосвештенства - еписког зворничко - тузлански, господин Василије и еписког далматински, господин Лонгин, уз саслужење већег броја свештеника, извршили су освећење новосаграђене православне цркве у селу Влајићи код Теслића. Овом богоугодном чину присуствовао је велики број мјештана Влајића и околних села.

У надахнутој бесједи и обраћају окупљеним вјерницима након чина освећења, господин Василије је нагласио да је ово још једна пobjеда свјетлости над тамом и још један

доказ да се српски народ широм Републике Српске враћа својим традиционалним православним коријенима.

Црква у Влајићима посвећена је Светом великомученику Георгију, а њена изградња започета је још прије посљедњег рата на овим просторима. Због ратних дејстава изградња овог светог храма морала је бити привремено обустављена, али захваљујући агилном протојереју Парохије Теслићке, свештенику Боровоју Шањићу, те вриједним и побожним становницима Влајића, одмах последице рата настављени су започети радови. Па је изградња цркве почетком овог мјесеца приведена крају.

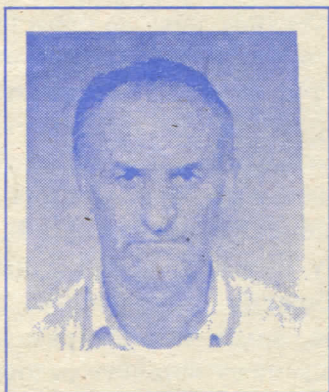

Са освећења цркве у Влајићима

НАШИ ВЕТЕРАНИ

У ОВОМ И НАРЕДНОМ БРОЈУ ВАНРЕДНОГ ИЗДАЊА "ВЕЛИКЕ СРБИЈЕ", ОПШТИНСКИ ОДБОР СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У ТЕСЛИЋУ ПОКУШАЋЕ ДА, ПРЕМА РАСПОЛОЖИВОМ ПРОСТОРУ ПРЕДСТАВИ ЈАВНОСТИ СВОЈЕ ОДБОРНИЧКЕ КАНДИДАТЕ И ПРОГРАМ СА КОЈИМ ИЗЛАЗИ НА ПРЕДСТОЈЕЋЕ ЛОКАЛНЕ ИЗБОРЕ. ОВАЈ ПУТ ПРЕДНОСТ СМО ДАЛИ НАШИМ ВЕТЕРАНИМА

СИМО ВАСИЋ

Најстарији на одборничкој листи Српске радикалне странке за предстојеће изборе (и по годинама и по "партијском стажу") је Симо Васић из Чечаве. Рођен је 1932. године, а члан Странке је од њеног оснивања. Приватни столар био је 38 година, а данас је пензионер. Отац је петоро дјеце, а сви мушки потомци, синови: Мирослав, Милорад и Драган, у рату су били борци Војске Републике Српске. Овај први, на жалост, након рањавања остао је тешки инвалид, трајно прикован за инвалидска колиџа.

У вријеме Симиног дјетињства, а и знатно раније, његова родна Чечавва важила је за бастион српства, па је за вријеме комунистичке власти годинама и деценијама морала да испашта тај "гријех". А један од највећих "грешника" међу "грешним" Чечавцима, према аршинима тадашње власти био је управо Симо

Васић.

- Други свјетски рат запамтио сам врло добро, а послератни период још боље - прича Симо.

- Знам врло добро сва збивања и догађаје из тог времена у Чечави и околини, али ни ја, ни старији људи у том крају, никада нисмо успјели открити било шта "прљаво и нечасно" у ратној биографији мог оца Васе. Међутим, моја породица била је послје рата жигосана као "четничка" и тај жиг морао сам да носим читав живот. За тадашњу власт ја сам био и остао српски националиста и као такав никада нисам могао добити било какво запослење у државном предузећу. Отуда сам и био присиљен да се окренем приватлуку и био сам, могу слободно да кажем, један од пионира у тој области на подручју општине.

Додуше, данас немам разлога да се жалим. Искључиво захваљујући своме раду и залагању обезбиједио сам солидну егзистенцију, а све моје бројне муштерије свједоци су да сам увијек радио поштено. Ондашња власт, истина је, гледала је у мени "капиталисту", али ето вријеме таквих схватања остало је иза нас.

На жалост, и ово данас што зовемо приватизацијом, више је хаос него организована привредна активност. Пореске политике практично и нема, трговина је добила апсолутни примат над било којим обликом производње и уколико се у привредној сфери и држави у цјелости, врло брзо не

устпостави ред, наша будућност неће имати ни мало ружичасту перспективу - каже Васић.

БРАНИСЛАВ СТОЉАК

Стољак Љубе Бранислав рођен је у Прибинићу 1944. године гдје и данас живи. Отац је четворо дјеце. Запослен је у ДП "Промтес" Теслић. Има средњу стручну спрему. У отаџбинском рату је учествовао непуне три године.

Син је четника који је ликвидан 1948. године након озлаглашених хајки ОЗНЕ. Након очеве смрти за дужи период остао је и без мајке која је због свог мужа четника осуђена на робију.

Сам Бране дуго времена је шиканиран због очеве четничке прошлости и као син четника није нигдје могао добити запослење па је 1971. године писао писмо Титу, а након тог писма и он је зарадио

краћи период робије.

У периоду 1989/90. године био је председник Мјесне заједнице Прибинић, а након вишестраначких избора остао је члан Скупштине Мјесне заједнице све до недавно. Код свих грађана Мјесне заједнице Прибинић ужива углед који је заслужио својим радом, поштењем и бригом за рјешавање проблема Мјесне заједнице.

Један је од ријетких председника мјесне заједнице који је дао доста труда за рјешавање њених проблема а који за себе није узео нити тражио било какву награду нити је данас тражи. Својим иступима увијек је утицао на зближавање и окупљање мјештана Прибинића а његове идеје по питању урбанизације и развоја Прибинића наилазе на безрезервну подршку грађана. У Скупштини Мјесне заједнице Прибинић правовремено је указивао на грешку код оснивања ДП "Јаворова" и на грешке у пословању овог предузећа али није наилазио на разумијевање код припадника владајућег СДС-а и показало се да је то била велика грешка. Свједоци смо да се та "Јаворова" данас распала, а да се о последицама њеног лошег и незаконитог пословања данас бави и Скупштина општине, тужилаштво, инспекције и полиција.

НЕДЕЉКО СМИЉАНИЋ

Очауш, једино веће насеље у брдско-планинском дијелу општине Теслић, које још увијек није значајније захватио процес исељавања, са својих преко 1500 житеља, становништвом са изграђеним радним навикама и осјећајем одговорности за себе и друге и друштвену заједницу у целини, једно је од места гдје Српска радикална странка планира извршити такозвану ревитализацију села чиме ће се створити претпоставке за бољи живот мјештана чиме ће се аутоматски прекинути процес исељавања. Очаушани су сити предизборних

обећања ове и ранијих власти о "бољим временима" и одборника и посланика које је народ Очауша бирао да га представља, а који су живјели у удобним становима у Теслићу и у Очауш долазили у посјету оцу и мајци само за славу и "масла" или за некакав други год, далеко од мука и свакодневних проблема грађана Очауша, која их се пуно није тичала. Водећи удворничку политику према "општинској врхушки" Теслића поменути одборници нису водили бригу о потребама народа који их је бирао већ о томе да у Теслићу добију што бољи и већи стан, што боље радно мјесто, да што више напредују на друштвеној лествици итд.

Очауш у органима власти општине Теслић може само представљати човјек из народа, који живи и ради у Очаушу, добар домаћин, добар Србин и патриота, човјек са образом и поштењем, који са својим мјештанима дијели добро и зло. Добро информисан читалац вјероват-

погађа да то само може бити "Шумар Неђо", очаушке горе лист, човјек који се у најтежем тренутку отаџбинског рата ставио на чело очаушког 11. батаљона бранивши и одбранивши Републику Српску.

Смиљанић Недељко, популарни "шумар Неђо" свој хљеб несусшни почео је зарађивати веома млад у шумаријама Босанска Крупа, Дрвар, Гламоч да би 1974. године па до данас радио у теслићком шумарству - Радна јединица Очауш.

Виђевши да се српском народу опет спрема покољ Неђо је као добровољац у јануару 1991. године приступио српској војсци гдје је у почетку био командир очаушке чете, касније батаљона, а потом помоћник команданта 3. батаљона. Синови Горан и Зоран такође су активно учествовали у српској војсци и полицији.

"Посебно ме боли" - сјетно вели Неђо - "што млади људи у Очаушу не

виде перспективу и иду "трбухом за крухом" тражећи посао. Знам да је овом послеријатно вријеме, веома тешко, али сам убијеђен да се бољим и поштенијим радом могу у Очаушу створити услови за запослење једног броја људи, те приступити изградњи локалних путева, осмишљенијој политици искориштавања шумских богатстава.

"Мада немам никаквих личних политичких амбиција и није ми стало до било какве функције, кандидатуре за одборника у Скупштини општине Теслић сам се прихватио искључиво из разлога што сам видио да Српска радикална странка кроз свој програм жели да ојача село и да створи услове за нормалан живот и рад на селу, што у тој страници има поштених и вриједних људи који су гаранција извршења ових планова.

Ја ћу се, у колико ме грађани изабери за одборника, свим силама залагати да Очаушани остану у Очаушу. Идеја да се у Очаушу, путем дионичарства отворе погони за финалну прераду дрвета (израда ламперџије, бродског пода; столарије идр.) уз мању подршку. Општине Теслић могла би се реализовати јер Очауш за то има услове и један број квалитетних кадрова (столара). Кроз фонд за обнову и развој општине Теслић, који Српска радикална странка у случају преузимања власти планира оформити може се квалитетно финансирати изградња локалних путева, те дати повољни кредити мјештанима за отварање мини-фарми (тов бикова, производња млијека, свињогојство, перадарство, изградња откупне станице за откуп млијека итд.). Прво питање које ћу, у колико будем изабран, покренути у скупштини општине Теслић је питање одобравања малопродаје техничке обловине четинара мјесном становништву. Залагаћу се да та количина не буде мања од три м3, а увјерен сам да ће се тиме битно смањити бесправна сјеча на коју су грађани сада принуђени. Друго на чему ћу insistирати је то да средстава од 3 одсто фактурне цијене извезеног дрвета и обловине која су Законом о шумама намијењена за одржавање и изградњу локалних путева буду усмјерена у ту сврху а не, као до сада, да их руководство општине троши по личној нахођењу.

П. М.

СРПСКИ РАДИКАЛИ У ГОРЊЕМ РАНКОВИЋУ

ПОЛЕТНО ОД СТАРТА

**СРПСКИ РАДИКАЛИ ИЗ ГОРЊЕГ РАНКОВИЋА НЕ
БОРЕ СЕ ЗА ВЛАСТ, ВЕЋ ЗА БОЉИ ЖИВОТ
СТАНОВНИКА У ОВОЈ "ИЗБЈЕГЛИЧКОЈ"
МЈЕСНОЈ ЗАЈЕДНИЦИ**

Један од најмлађих мјесних одбора Српске радикалне странке на подручју општине Теслић је онај у селу Горњи Ранковић. Формиран је тек прије четири и по мјесеца и за ово кратко вријеме нарастао је у организацију од близу стотину чланова.

Откуд овако изражен "радикализам" међу становницима Горњег Ранковића, питали смо Сретка Симића, предсједника Мјесног одбора СРС:

- Само онима који не познају прилике у овом селу може изгледати чудном чињеница да смо у марту када је основан Мјесни одбор имали петнаестак чланова, а да их данас имамо већ готово стотињак.

Објашњење је врло једноставно. Практично комплетно становништво Мјесне заједнице чине избјеглице. Има нас од свуда и нашли смо се на одређеном простору, гдје, да бисмо могли организовати живот, морамо имати неку организацију. А тога овдје, могу слободно да кажем, до формирања нашег мјесног одбора Српске радикалне странке, апсолутно није било.

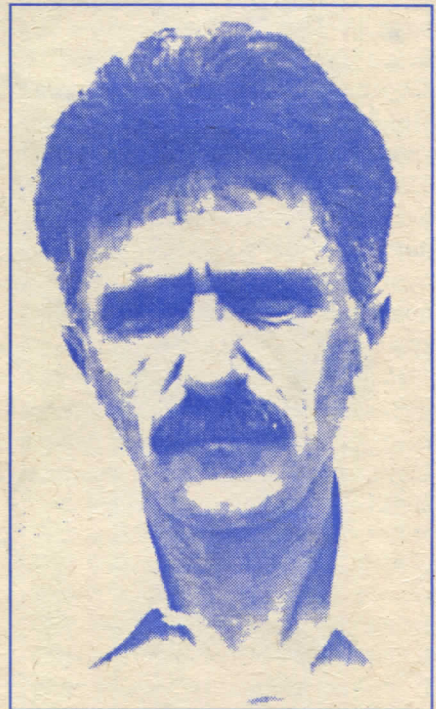
Наиме, функције органа у Мјесној заједници код нас су вршили и још увијек врше појединци за које не знамо ни ко их је, ни када, ни зашто "изабрао" на

руководећа мјеста у тим непостојећим органима. Једноставно, неко у општинским структурама власти наметнуо нам је "кнезове" који ведре и облаче у селу. У њиховим је рукама све: и смјештај становништва, и напуштена имовина, и подјела земљишта и подјела хуманитарне помоћи.

С друге стране, иако смо ми избјеглице, људи који су у овом рату изгубили све, или готово све што се могло изгубити, не прихватамо да изгубимо и онај минимум људског достојанства и да се претворимо у поданике. Управо у жељи људи да бар некоме кажу своју муку, некоме ко ће их, наравно, разумјети, и треба тражити објашњење због чега у нашем Мјесном одбору имамо овако масиван прилив чланства. Једноставно, људи су инстинктивно осјетили да им се ту једино пружа могућност да "питају и буду питани", па отуда наши састанци све чешће попримају карактер зборава грађана. Такве су не само због масовности, већ и због суштине питања и проблема којим се бавимо на овим скуповима - вели наш саговорник.

Према Симићевим ријечима, нефункционисање званичних органа у Мјесној заједници с једне, и све гласније незадовољство грађана с друге стране, разлог је што је Мјесни одбор СРС у

Горњем Ранковићу готово доведен у ситуацију да дјелује као "паралелна власт". Наиме, пошто се, упркос свим недаћама, живот не може зауставити, а о заједничком животу и интересима надлежни воде све мање рачуна, овдје су српски радикали недавно морали почети и практично политичко дјеловање. Први корак на том путу била је санација главне саобраћајнице кроз село, а одзив грађана на ову акцију најбољи је доказ да наши људи још увијек имају и снаге и воље да властитим ангажовањем стварају услове бољег живота, само их неко треба организовати и повести.

Сретко Симић - предсједник МО СРС у Горњем Ранковићу

Српски радикали у Горњем Ранковићу "замјењују" власт и у бројним другим сегментима живота Мјесне заједнице и њеног грађанства. За разлику од званичних органа, они су већ давно извршили "статистичку

АКТИВНОСТИ МЈЕСНИХ ОДБОРА

обраду" читавог села. На бази сазнања о борју људи, њиховом социјално-материјалном статусу, старосној и професионалној структури, већ су се озбиљно ангажовали у тражењу запослења бар једном броју најугроженијих. Што је посебно значајно они имају јасну визију развоја пољопривреде, сточарства и других реалних привредних потенцијала у којима треба тражити могућност

побољшања, ни мало лагодног, живота људи у овој мјесној заједници.

-Тај свој "елаборат" ми смо хтјели да презентујемо нашим грађанима још давно, али, просто нисмо имали прилике. Наиме, од званичних органа у Мјесној заједници и Општини, тражили смо да се закаже због грађана, не с намјером да се на њему критикује власт, већ да на бази приједлога,

мишљења и жеља наших суграђана, сви заједнички покушамо дати допринос реализацији наших заједничких интереса. На жалиост, од наше иницијативе за одржавање таквог скупа, прошло је већ два мјесеца, а о његовом одржавању надлежни, чини се, и не размишљају - рекао је Сретко Симић.

МЈЕСНИ ОДБОР СРС ПАРЛОЗИ

УМЈЕСТО ПУТА - БЕСПУЋЕ

ПУТ КОЈИМ СЕ ДОЛАЗИ У МЈЕСНУ ЗАЈЕДНИЦУ ПАРЛОЗИ, НАКОН "РЕКОНСТРУКЦИЈЕ"

ЈЕ У ТАКВОМ СТАЊУ ДА БИ НА ЊЕМУ И ГУСЈЕНИЧАРИ ПОЛОМИЛИ "НОГЕ"

Предстојећи локални избори за становнике Мјесне заједнице Парлози, добра су прилика да након дужег времена поново виде представнике општинске власти у свом селу. Кажемо, "након дужег времена", јер задњи пут "власт" је боравила у овом мјесту на дан прошлогодишњих избора, када је за све оне који су обећали да ће гласати за СДС, организован превоз до, седам километара удаљеног гласачког мјеста у Шњеготини.

Од тада "власт" у овом, једном од најудаљенијих села од центра комуне, egzистира само кроз сјећање на обећања којима је обасипала Парложане током борбе за њихове гласове.

А људи у Парлозима су такви, да им није тешко дати обећање. Њихова једина жеља у овом тренутку, и током протеклих деценија, је да им се помогне изградити пут којим ће једног дана у село стићи аутобусом. Тај досадашњи сан бројних генерација мјештана овог села, тема је свих њихових досадашњих "разговора с влашћу". И овом садашњом и оном прије ње.

Та тема била је и предмет расправе недавног састанка Мјесног

одбора Српске радикалне странке у Парлозима, гдје се отворено и без увијања, онако радикалски, закључило да се садашња власт и њени носиоци, ни по начину дјеловања, ни по резултатима свога владања, ни мало не разликују од оне претходне - комунистичке.

Разлика је само што се комунистичка власт није морала плашити избора, па се није ни трудила да одржи неко од изборних обећања, а ова садашња се мало више плаши, али се ништа више не труди од претходне. Додуше, не може се рећи да није учињен "напор" да се пут за Парлоге реновира и оспособи за аутобуски саобраћај, али у Парлозима ће рећи - камо среће да није.

Том често помињаном реченицом огорчених Парложана, закључен је и поменути састанак овдашњих радикала који су критичку палбу отворили по активистима СДС-а у свом селу, Шнири Ковачевићу и неколицини његових присталица, због тога што су недавно покренули кампању за изградњу пута кроз село (и до њега), па застали на самом почетку.

Наиме, обећавши мјештанима да ће постојећи пут проширити са са-

дашњих три на шест метара и успоставити аутобуску линију Теслић-Бања Лука, преко Парлога, при чему његови будући корисници неће имати никаквих других давања осим трошкова исхране и смјештаја "градитеља", они су добили "концесију" за овај подухват. Како је речено на састанку радикала, приликом извођења радова потрошена су значајна средства (само нафте око 6000 литара), а мјештанима је направљена само штета (оштећене њиве), а пут нити је проширен, нити насут шљунком. Напротив, доведен је у такво стање да би на њему и возила с гусјеницама могла лако сломити "ногу".

Тек накнадном акцијом самих мјештана, пут је дјелимично оспособљен и доведен у какво-такво стање проходности. Међутим, и то ће потрајати до првих киша, када ће ово село поново остати одсејено од свијета. Отуда и не изненађује оправдана љутња становника Парлога на "своју власт", а још мање, што појединци у чије њиве се током "изградње" пута подобро заорало, "агилним градитељима" пријете судским тужбама.

Д. К.

ЧАРОБЊАК У ПОЛИТИЦИ

ПИШУЋИ "ПРИЛОГЕ...", А ЗАТИМ И "НОВЕ ПРИЛОГЕ ЗА БИОГРАФИЈУ ЈОСИПА БРОЗА ТИТА" (ИАКО НИ ОНЕ СТАРЕ НИКО НИЈЕ ЧИТАО), ИСТОРИЧАР ВЛАДИМИР ДЕДИЈЕР СТЕКАО ЈЕ ЗВАЊЕ АКАДЕМИКА И "СВЈЕТСКУ СЛАВУ". ИЗ СЛИЧНИХ ПОБУДА, АУТОР ОВОГ ТЕКСТА НУДИ СЕ ДА БУДЕ ДОБРОВОЉНИ ЛИЧНИ БИОГРАФ ЈЕЛЕНКА БУБИЋА - ВАРЕЗИЈА.

Да је Хуан Антонио Самаран, председник Међународног олимпијског комитета, заиста непоправљиви србомрзац, показало се почетком ове деценије, када су због грађанског рата у бившој Југославији, управо на његов приједлог и инсистирање, српском народу уведене, између осталих, и санкције у области спорта. Потврда његове нескривене србобичности још је више дошла до изражаја током протеклог љета, када ни једном није нашао за обавезу да дође у Теслић, у коме све врви од спорта. Зато, ако су наша браћа преко Дрине можда већ и заборавила на санкције због којих су њихови спортски љубимци и идоли неколико година били одсутни са великих спортских такмичења, први човјек свјетске спортске организације никада и ничим неће моћи пред Теслићанима оправдати свој изостанак са неколико великих спортских манифестација одржаних код нас. Додуше, једна је још у току, па ће Самаран до краја можда и стићи, али она друга је на његову (и нашу) жалост, бар за ову годину завршена.

Читаоци сигурно већ погађају да је ријеч о "великом фудбалском спектаклу" организованом протеклог љета у Мјесној заједници Рудник. Вјерујемо да су им познати и сви резултати и

коначан поредак екипа на овом такмичењу, пошто је локална ТВ Теслић "крајње професионално" пратила сва збивања на њему (више простора вјероватно не би добиле ни Олимпијске игре да су се којим случајем одржавале у нашем граду). Због тога ћемо овај пут и занемарити ону чисто спортско-такмичарску страну наведене манифестације, а задржати се само на ономе што телевизијске камере нису успјеле да забиљеже.

У ЗДРАВОМ ТИЈЕЛУ ЗДРАВ ДУХ

Наравно, треба честитати екипи "Борја" на титули шампиона, али чини се да је далеко веће честитке заслужио организатор такмичења због оне звучне пароле "МИ БРИНЕМО О ВАШЕМ ЗДРАВЉУ", под којим је она организована.

Јер, таман кад смо (због чињенице да је у Теслићу лакше добити визу за одлазак у било коју земљу него овјерити здравствену легитимацију, због хаотичног стања у овдашњем Дому здравља, због празних апотека и за већину грађана недостижно скупих лијекова, због...) помисли да у овој општини више нико не брине о здрављу људи, деманти је неочекивано стигао

са Рудника. "Спортски ентузијаст" из ове мјесне заједнице показали су да они ипак "брину" за наше здравље.

Дакле, рецепт за оздрављење нашег болесног здравства је ту. Треба га само примијенити и у другим срединама, па ће наши ратни војни инвалиди, пензионери и сва остала болесна и изнемогла лица којима је неопходна здравствена заштита а не могу да је остваре, умјесто да опсједају чекаонице и амбуланте, здрави и чили ускоро трчкарати за лоптама и другим спортским реквизитима.

МЈЕСТО БУДУЋЕГ ХОДОЧАШЋА

Поучене позитивним искуствима (првенствено позитивним финансијским ефектима) "Рудничке олимпијаде", и друге средине пожуриле се да провјере "љековита својства" спорта и рекреације. И као што и доликује таквој организацији, "олимпијску бакљу" од рудника преузео је Синдикат општине Теслић. Захваљујући ангажовању ове организације (читај: њеног председника), тек што је на спортску позорницу у наведеној мјесној заједници спуштена завјеса, огласиле су се "фанфаре" и пиштаљке фудбалских судија на "велелепном" стадиону познатог "Фудбалског клуба" ШИМИЋ (гдје ли се он такмичи?) из истоименог мјеста, па се комплетна циркуска представа са Рудника преселила на лијеву обалу Мале Усоре.

Међутим, за разлику од "армије" заљубљеника "најважније споредне ствари на свијету" разлог нашег одласка у ово село,

засеок или град (враг би га знао којем типу насеља припада), није био фудбал. Намјера нам је била да скупљајући коцкице за биографски мозаик председника општинске синдикалне организације у Теслићу, кренемо од самог извора. Тако су, уосталом радили и бројни биографи Јосипа Броза, који су освјетљавајући (упркос томе, остао је прилично мрачан) његов животни пут, најчешће или редовно полазили из Кумровца. (Молимо читаоце да нам не спочитавају плагијаторске особине, јер је оригиналност код овакве врсте истраживања готово немогућа, пошто се сличне политичке биографије и морају проучавати на сличан начин. Додуше, можда је тврдња о сличности биографије Јосипа Броза и Јеленка Бубића мало пресмјела, јер Броз је био бравар,

Загледан у мрачну
будућност радничке класе
- Јеленко Бубић

а Бубић електричар и мађионичар, али су зато оба политичку каријеру започели као синдикални активисти. Такође, треба имати на уму да господин Бубић још није стигао до функције председника државе, али пред њим је још дуга животна и политичка стаза и свашта се може десити. (Уосталом и Лех Валенса у Пољској започео је свој политички успон са мјеста синдикалног лидера).

САМОИЗАБРАНИ ПРЕДСЈЕДНИК

Због читалаца који су евентуално имали слабу оцјену из географије, па не знају гдје се налази Шимић, морамо рећи да се у ово село (нека се не љуте мјештани што мјесто у коме живе можда неоправдано називамо селом), кога, узгред нема ни у једној (чак ни топографској) карти, врло лако и брзо стиже. Са пута Теслић-Бања Лука, одмах на излазу из Ђулића, скрене се десно и чим се пријеђе Мала Усора, већ почиње Шимић. А одатле се протеже према сјеверу, готово читав километар, кроз тамо до Доњег Ранковића. (Уосталом, не може се погријешити, јер је путоказ толико велики да га и слијепац мора уочити).

До уназад неколико година за ово насеље готово да се и није знало, (баш као ни за Кумровец прије Броза), јер његовог имена, како већ рекосмо, нема ни у једној карти. Административно је егзистирало као подружница Мјесне заједнице Ђулић и ту би вјероватно таворило и данас, да прије неколико година чланство Мјесног одбора Српске демократске странке у Ђулићу није изгласало неповјерење тадашњем председнику Јеленку Бубићу. Таква "политичка незрела" одлука дошла је по њега у врло незгодно вријеме, управо у тренутку када је његова политичка каријера у структурама власти у општини кретала узлазном линијом, а функција председника мјесног одбора према тада важећем страначком статуту, била је услов чланства у Општинском одбору Српске демократске странке.

Не желећи да буде лишен једне такве, политички врло утицајне функције, јунак наше приче направио је свој први (касније ће их бити још пуно) политички "гаф". То му и није било тешко с обзиром на богато искуство из времена прије него што је

запловио у политичке воде. Наиме, прије него што је почео да продаје народу политичку маглу, господин Бубић је тај исти народ забављао мађионичарским триковима, наступајући под умјетничким именом Алберто Варези. То искуство добро му је дошло, јер је, након смјењивања са функције председника Мјесног одбора СДС-а, "из шешира" потеглао резервни адут. Наиме, уз помоћ родбине и пријатеља формирао је свој мјесни одбор у Шимићу, именовао сам себе за председника и тако аутоматски сачувао "легалност и легитимност" члана општинског руководства владајуће странке.

"АВАНГАРДА" РАДНИЧКЕ КЛАСЕ

Након успјешно преброђене кризе и очувања положаја, услједила је политичка офанзива и муњевити успон СДС-овог "кадровика". Његова политичка звијезда засијала је пуним сјајем у вријеме оног чувеног пуча у Скупштини општине, када је из скупштинских клупа избачен не само добар број одборника, већ и сваки облик демократије. (По оцјенама многих објективних аналитичара, у том тренутку СДС је почела сјећи зелену грану на којој је до тада сједила).

Поред тада насилно устоличеног председника Скупштине општине Алексе Касаповића, профитирао је и његов најоданији јуришник Јеленко Бубић, који, додуше, још није добио никакав орден (биће да је председник Републике Српске Биљана Плавшић превише заузета око уставне кризе у држави), али је награђен функцијом председника Клуба одборника Српске демократске странке у општинском парламенту.

Ускоро из овог, услједило је још једно признање. Наиме, пошто је након пропасти комунистичког система, радничка класа

у Теслићу остала без своје "авањгарде", наметнула се потреба бар њеног синдикалног организовања. Указану шансу господин Бубић је зналачки искористио.

И да не дужимо даље, епилог је познат. Захваљујући оваквим кадровима и њиховом "умјешном", привреду без радника, а раднике без плата. Мањка запосленима и синдикат, али зато имају председника који о њима брине у цјелости.

И не само о њима, него о свима којима су председникова брига и помоћ неопходни. Јер, након што је успјешно разграно мрежу синдикалних организација по свим привредним колективима у којима осим директора и нема других чланова своје организације, председник општинског синдиката сада преузима и "бригу" о дјеци погинулих бораца и ратним војним инвалидима. Тако је управо на "њихову молбу" господин Бубић и прихватио да буде "генерални покровитељ" великог фудбалског турнира који је под фирмом помоћ дјецы погинулих бораца "поклонио" свом родном мјесту. Наравно, на отварање ове спортско-туристичке-циркуске манифестације позвани су и сви ратни војни инвалиди паралегичари са подручја општине, али "није нам познат" из којих су разлога одбили да совјим присуством увеличају овај гала спектакл.

Дакле, нема разлога да дјеца погинулих бораца брину што школска година, ево, већ почиње, а они од "државе" још нису добили обећане уџбенике. Јер забога, ако се држава не брине о њима, ту је синдикат и његов председник. Уосталом, можда школска година и неће почети јер просвјетни радници поново најављују штрајк. (Ето поново посла за штрајкбрехере: Велибора Остојића и Јеленка Бубића.)

Не треба да бину ни инвалиди и демобилисани борци, а радници пон-ајманје. Јест да се плате које њихове колеге у развијеним земљама зараде до паузе, све нередовније исплаћују, али... Док је синдиката (и председника), биће и игара. (За хљеб, молимо да се не пита).

НАКОН НЕМИЛОСРДНЕ СЈЕЧЕ

НЕМА ВИШЕ СКРИВАЊА У ШУМИ

Пустошење Теслићких шума достигло је такве размјере да је више наивно говорити о крађи. Некад се шума крапа а сад је већ толико приватизована од мафијашких кланова тако да је они потпуно легално могу пљачкати.

Према подацима до којих је редакција "Велике Србије" дошла у општинском инспекторату, на простору наше општине у својеврсној крађи шуме и шумских добара активно учествује близу 100 приватника који посједују средства за примарну обраду дрвета (циркулар), од којих су свега четворица регистровани своју дјелатност и за њу подмирују нешто обавеза према држави.

У разговору са Гораном Бубићем, републичким инспектором за шумарство, лов и риболов, сазнали смо да приватних предузећа за обраду и трговину дрветом укупно има девет, од којих су три нерегистрована.

Према подацима којим располаже наша редакција, општински инспекторат је више пута писаним путем на хаотично стање у области шумарства упозоравао Шумско газдинство "Борја", али се према тврдњама теслићких инспектора директор овог газдинства Милован Божић није удостојио да истражи проблем нелегалне експлоатације, тј, искориштавања шума.

Шумско газдинство "Борја" би се морало бринути о узгоју и експлоатацији шума као општеном доброга.

Многи овакав однос директора ШГ "Борја" у односу на својеврсни јавашлук у обради и продаји дрвета, правдају чињеницом да је Божић родом из виших крајева наше општине, а управо та-

мо се налази највећи број циркулара, тако да због родбинских и ко зна којих вош веза, неће да се замјери са циркуларистима.

Потврду податка да свега четворица, од укупно близу стотину приватника или власника циркулара релативно редовно измирују пореске обавезе, добили смо од Гавре Антешевића - директора теслићке Подручне јединице Републичке управе јавних прихода.

Многи теслићани памте конвоје обловине и знају за "голу сјечу" која је остала иза радника који су на нашем дијелу Вучије планине сјекли за потребе некадашњег команданта Мотајичког батаљона поручника Драге Сувајца Пепе. Иначе, Пепа је један од ријетких старешина наше Војске који је уочи прошлогодишњих избора наступао на предизборним скуповима владајуће странке.

Не тврдимо, али претпостављамо да Пепи нико није хтио "стати у крај" због захвалности садашње власти у нашој општини за његов више естрадни него озбиљни политички наступ на централном митингу владајуће странке прошле године на градском тргу.

На својим јавним трибинама, српски радикали су више пута упозоравали на стање безвлашћа у експлоатацији, преради и продаји дрвета, али је власт остала глува на вапаје да се у овој сфери уведе ред и закон.

КУЛТУРА ЛАЖИ

СТРАТЕШКИ КОНЦЕПТ КУЛТУРНЕ ПОЛИТИКЕ ТЕСЛИЋА, ЛИЧНИ ИНТЕРЕС.- КАКВЕ ВЕЗЕ ИМАЈУ МУСЛИМАНСКЕ ОФАНЗИВЕ ТОКОМ РАТА СА КУЛТУРОМ.-ХРОНОЛОГИЈА ЧИЊЕНИЦА. - НОВИ БРАВАРСКИ ВИДИЦИ КУЛТУРНИХ РАДНИКА.-

Катастрофални потези актуелне власти у култури Теслића сасвим случајно поклапају се са најжешћим муслиманским офанзивама на град током рата. Ти одлучни тренуци за судбину града били су лијепа прилика да се реализују стратешки концепт културне политике у виду расчлањивања, докидања и укидања Центра за културу и образовање. Што су муслимани више стискали и нападали шансе да се оствари лични интереси теслићких културних камелеона биле су веће. Радници Центра (мушки дио) били су заузети пословима око одбране града и граница РС.

КОМУНИСТИЧКЕ СТРАЖЊИЦЕ

Вријеме је било идеално за соцреалистичко љепшење етикета о комунизму и комунистима. То добро пролази код "бораца" у гаћама спремних да на пад једне гранате на Теслић измисле неодољан посао на селу. "Доста нам је комуниста" вичу комунисти у глас иако су им стражњице задебљале од предратног сједења на сједницама партијских и других акција.

Шта говори хронологија чињеница.

Прича прва (1992). У сарадњи

са јединицом Теслићке бригаде Центар за културу организује изложбу под називом "Рат у слици ричи, фотографији и документу". Изложбу је видјело више хиљада посједилаца и стотињак новинара. Фотографије и документи који су тада виђени били су први истински српски документи у борби против зла светог рата исламског фундаментализма.

Прича друга (1993). У оквиру Центра за културу формира се Ликовна група АРТ 5, коју чине сликари аматери Теслића. Круна рада умјетника била је изложба у Дому Војске ВРС у Бања Луци. Изложбу организује Теслићка бригада и Центар за културу. Изложбу отварају највише старјешине Војске, а позитиван суд дају угледни ликовни критичари РС.

Прича трећа, (1994). Петковић Стојко-Еге драму рата доживљава на спедифичан начин. Пише поезију. Издаје збирку пјесама "Сјећање на будућност", чији је издавач сасвим случајно Центар за културу.

Прича четврта (1995). У Центру за културу раде на формирању ратне фото документације. У фонду се нашло стотина фотографија од непроцењиве документарне и дијелом умјетничке вриједности.

Центар за културу организује изложбу ратне фотографије.

ОДЛУКА АНАЛФАБЕТА

Прича пета (1996). Они који су задњи пут књигу прочитали у трећем разреду основне школе, а у биоскоп не иду јер се слова брзо мењају па не стижу прочитати, доносе одлуку о укидању Центра за културу.

Зашто? Због неактивности?? Због лошег педигреа??? Због изложби, документације, шаргије??? Сви одговори у рационалном размишљању падају у воду, осим једног, због лажи. Прво су појединци слагали себе да нешто вриједе, па су друге убиједили да је то заиста тако, па кад су помислили да су велики и моћни покушали су немогуће. Онако без идеја покушали су утицати на живот других. Али нико није ишао напред окрећући педале уназад. У култури успјева смао онај који своје знање, таленат и рад усагласи са својим амбицијама. Ако немате знања и талента амбиције су само лаж.

Када послје избора Радикали буду власт успоставиће нову организацију институција и установа културе са кадровима који ће наћи мјеру између свог знања и амбиција и потреба српског Теслића за културом.

(слиједи наставак)

ИЗ ПРОШЛОСТИ ТЕСЛИЋА

Поглед на објекте индустријског предузећа "Југословенска дестилација дрвета ДД Теслић", основаног 1896. године. Према подацима из 1935 године предузеће је обрађивало годишње до 250.000 м³ буковог дрвета, а пиљана је резала 70.000 м³ обловине. Дрво се експлоатисало у шумама Борја, Очауша и Узломца.

Снимак је настао у времену између два свјетска рата.

ПРЕДИЗБОРНЕ ИНВЕСТИЦИЈЕ

ДА СУ ИЗБОРИ ЧЕШЋЕ...

Иако је народ већ сит избора на којима се углавном ништа не мијења, они ипак имају своју практичну вриједност, јер се уочи њих власт изненада "проваљани", па на подручју Општине за кратко вријеме никну бројна градилишта.

Протеклог мјесеца завшени су радови на изградњи моста на ријеци Велика Усора (код плаже) којим је повезан Доњу Врућицу са градом Теслићем, а његовим пуштањем у саобраћај пут од овог села до центра града, временски посматрано, скраћен је за два минута.

У финансирању изградње наведеног објекта учествовала су бројна Теслићка предузећа, а посебно издашни су били "Дестилација, Машинство и ТКО".

У исто вријеме са овом инвестицијом започела је реконструкција пута Теслић - Добој на дионици од Чечаве према Станарима, а радови су повјерени ДП Добојпутевима. У изјави коју је у

тренутку отпочињања радова на овој дионици, са лица мјеста, за Теслићку РТВ дао народни посланик у Скупштини Републике Српске Саво Кнежевић, обећано је да ће комплетна реконструкција овог путног правца бити завршена до избора. Господин Кнежевић био је категоричан у тврдњи да ће се асфалтирати комплетна дионица до Станара и да то није само покушај добијања предизборних појена.

Демантовао га је лист "Свитања", у броју од четвртог јуна, вијешћу о почетку реконструкције овог пута у дужини од само 1300 метара. Према истом извору пут би требао бити широк шест метара, а завршетак изградње ове дионице најављен је за крај мјесеца јуна.

Најкраћи пут за Доњу Врућицу
- мост преко Усоре на градској плажи

Теслићке невоље:

НЕЗАПОСЛЕНОСТ КАО СУДБИНА

Више није нека нарочита вијест говорити о незапослености, која попут куге притиска Општину Теслић као и све наше крајеве.

Излаз из ове ситуације нико од надлежних не тражи нити даје визију изласка из ове ситуације. Да несрећа буде већа и они који су запослени раде за толико биједне најамнине, тако да се не зна да ли је јадније радити или не радити. Овакво стање људима утолико теже пада што су сви очекивали да ће након рата бити боље, а тога очигледно нема. Још су нам свјежа сјећања на обећања наших властодржаца који су током рата причали да ће наша привреда чим стане рат усисати силу божију радне снаге и да ћемо чак из Африке увозити радну снагу. Нажалост стварност је сада таква да би наш човјек радо ишао и у Африку да тражи посла, а вјеровали или не и у тој пустињи се боље зарађује.

Последњи подаци са Теслићке берзе рада не говоре ништа добро. По званичној евиденцији 5839 лица је незапослено мада је стварни број људи који траже посао, далеко већи. Од наведеног броја 314 су ратни војни инвалиди, 918 избјеглице, а 293 расељена лица. Готово половину, или тачније 2450 незапослених чине жене, од чега њих 201 из категорије породица погинулих бораца. Значајно је рећи да међу незапосленима њих 19 има вишу, девет високу, а 907 завршену средњу школу. Највише међу незапосленима је оних са основним образовањем, укупно 2881 лице.